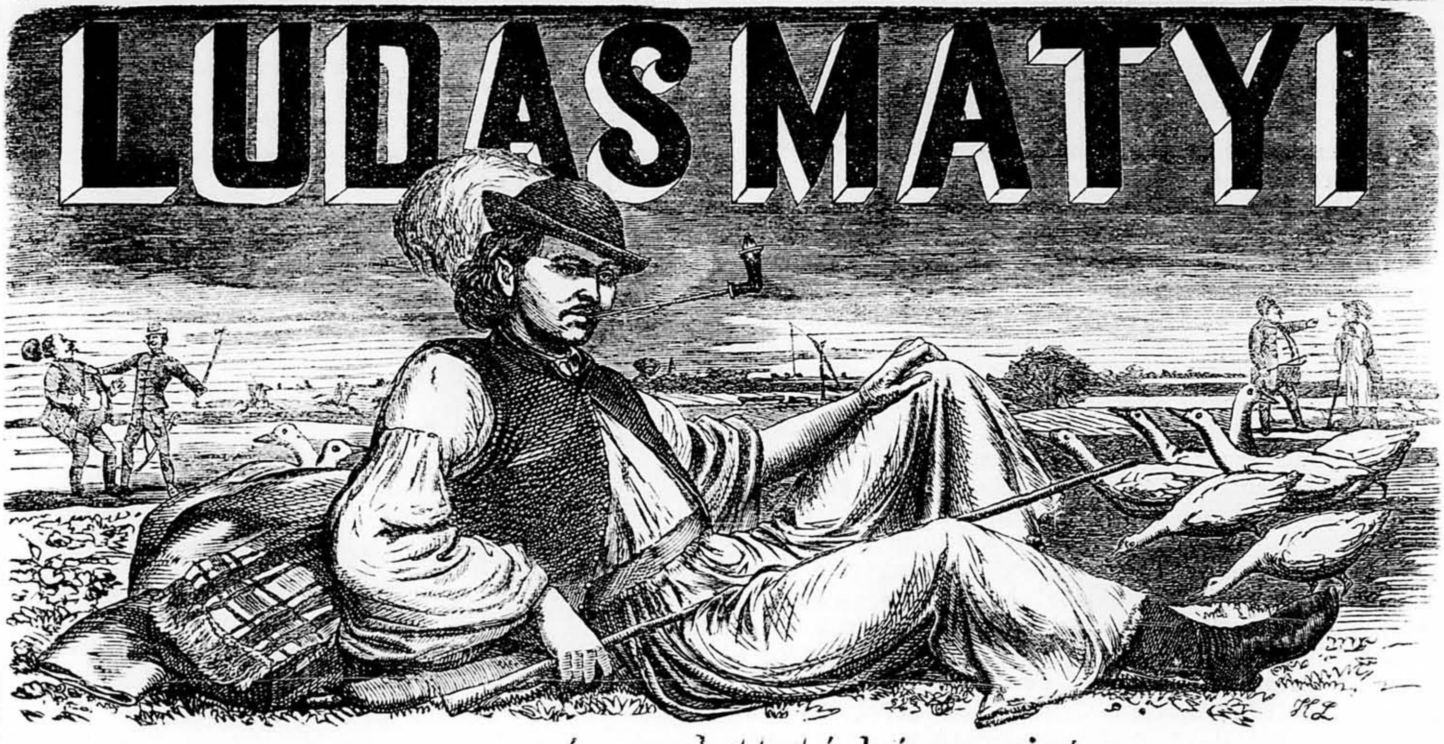

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, május 3. 1868. 18. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Pecsovics celebritások albuma.

XIII.

Nr. 13. Este virit a tök, tehát este kapod
Pálffi ujságát, a ginyó„ Esti lap"-ot.

Használják az okosok.
Ez a világ ugy sem sok.

XIV.

Nr. 14 Einer fon ünsere Lájt,
Di händeln szher gescheid.

Spitzig Itzig (alias dr. Ágai) maga magát auffirolja.

Szerkhesztü vagyukh, pedikh ety élczthelen vitzloph a Bursszemes Janku szerkesztetüje!

Mien széphséges aszt, ha akkhur is beszéluek még rullam, mikhur má meghaltham. Ah! ez a dicsüssigh nem Hausbrod, nem is khóser Zwiebelach,és még is menynyire hizlalja thülle a hashamath.

Ászungyák sukhan hojd én vagyukh háládatlanságus a hoza irántha, ki minket emanczipiroztha.

Hát mit tetthem én?? annak a khurmánynak ajánlutttham fel élethemet, ki az ünsere Lájt emánczipiruszta és musthan vagyuk a thányérnyaluja, vhiremet becsülethemet irette álduzum. Eddig az én fáiniliám vetthe csak thullat, musthan én adum el a thullamat drágha pinzér.. én vagyom einer von ünsere Lájt, di hándeln szher gescheid!

Hát én bánum, hugy az a rebellis demukhrata vires verejthékkel szerzi és szájájábul huzza khi a fhalathut, hoty a quóta fizethessen, mibü kiadják nekhem is a quótámat?

Hát nem irukh én eleget, nem szidum éretthe Kossuthot, Beszerminyit, Hadarászt, Vidacs Jóncsi, Buburi, Atkurt meg a Lodas Motyit, kik mindnyáján vannak rebellerek, kik akharják felfurgathni a társadalum, mer khiványák a nedvennuczat.

Gscheft ist gscheft . . csopa dicsősségbü nem éli meg a Dolfi sem a Réfkele! — quóta is khöll huzzá. A régi princzipálisum a bulundus Miskhele pedikh vota naty ellensige a kvutánák, elcsapthám tehát az enyim uldaláthul, uszthán elmenthem Bursszemes Jankuhuz és musthan letthem hires egy hazaphih! s kiálthum a világba: **Vos zu handeln! handle . . le . . handle . . e . . .**

Siralmas ének

a sajtószabadság második évében.

Szabad már a magyar sajtó . . .
Áll az alkotmány is, —
Rég hirdeti a deákpárt,
Beismeri Ráth is.

Hej de még is Matyi pajtás!
Rosszul jártál látod . . .
A reverendát untalan
Mért porolod . . . bántod?

Völgyet szeret a folyó viz —
Nem a kopasz dombot,
Jó barátom! még utóbb is
Leütik a gombod.

Jaj egy év és kilencz hónap . . .
S hatszáz pöngő . . . látod:
Ezek bizony lehuzzák ám
Rólad a kabátod . . .

Csaholhat a Borsszem Jankó!
Az a bolond nyegle . . .
Jól traktálják, hogy harapni
Legyen nagyobb kedve.

Lám te, hogy a Deákpártot
Egy egy kicsit vágtad:
Bezzeg hogy meg fájditották
Fejed meg a hátad.

Mit kacsintgatsz mindunталan
A „Magyar Ujság"-ra?
Látod azt is elitélte
A fekete sárga.

Hej lám most a szabad szónak
Keserves az ára —
Bambuszbottal vernek itt az
Irónak talpára.

Pecsovicsnak s beamternek
Áll a világ márma . . !
Gondolkodó főknek pedig
Ráth Károly-ka . . . szárnya . . .

Lásd pajtás! minek is irtál
Tréfás ujságot? . . .
Veled fizettetik meg az
Osztrák adóságot.

No de hiszen tövis bokron
Nyilik ám virág is . . .
Megretirálhat ám még majd
Meg Kuhn generális . . .

És a mostan henczegöknek
Szük lehet a böre, —
Mit se busulj Matyi pajtás!
„Csak bátran előre!."

KONDOR MARCZI.

Eredeti levelek.

LXV.

Édes jó czimborám Matyi!

Azt se tudom már, hogy szivesen veszed-e tőlem mostani sok bajod közt ha irok? — mert ha csak a magam baját tekintem is, hát ugy vagyok mint a sebzett kutya, nekem rohan a meiknek kutyabaja sincs oszt egyet mar rajtam, oszt akkor odébb áll. Ha oszt azt a sok jó emberemet sorba megkérdeném hogy hát mi bajok véllem, hát elhidd pajtás! nem tudna felhozni ellenem semmi hibát. Még olyan is van, a ki a mir erősen haragszik rám — hát átpártolt Deáknak! hogy a sas rugja meg; pedig de hogy érzi azt a mit rábeszélt a papja, mert tudom, hogy azelőtt olyan becsületes Kossuth magyar volt, hogy az isten is jó kedvibe teremthet csak olyat; oszt hát pedig még a mellé nem is urféle, hanem csak olyan ordináré becsületes ember mint szegény magam la. Hejj ecsém be bolond is lett ez a magyar, most egyenetlenkedik egymással, mikor legjobban kezd ránk nőni a nimet hatalma; nagyon megszeppent ez a hajdan erős magyar a 48-iki puskaporszagtól, azért nyugszik bele most minden feki quótába meg deák históriába, — még a mellé meg uszitja a német katonát bagnétostól együtt a maga lakostársára, — oszt csak olyan könnyen veszi, ha lepüffentenek belőle ötöt hatot, mintha csak verébre puskáznának.

Na csak pajtás! egye fel a feki az ilyen alkotmányt, a hun az embert azért vadásszák: mert becsületes; — a hun csak addig lehet beszélni, a meddig valami paszamántos hun . . . tyüh majd el csuszott a szám az ebalelke, pedig ugy elakarok már erről a szóról szokni pajtás! hogy még Görgeit és Haynaut is ides lelkemnek mondom ezután, nehéz pedig ott a tövisbe nem hágni, ahun az ákáczifát nyesik; annyi hunczut van a mai világba, de már mink erről nem tehetünk.

Ni pajtás egyet mondanék én neked. — hátha te is meg én is perbe fognánk Ráth Károly uramat! a miért ily igazságtalanul bánt el véled, hanem ugy kék ám azt pajtás! hogy ide czitálnánk meg a Hortobágyra, majd oszt én kerekitenék egy olyan esküdtszéket, hogy tudom istenem különb lenne a Pestinél, — hejj ecsém! de kedvemre tudnék itélni — még azt lehetne ám osztán kinyomtatni az ujságba czifraságnak.

Hanem pajtás! — van is itt most a Hortobágyon annyi törvény ismerő ember, — hogy kitelnék belőle három delegátió! Bizony pajtás mahónap a quóta mellé szegény legény quótát is kell fizetni, ugy bocsátgatják hazafelé azt a drága szip népet; ki egyik a felesigit ölte meg, másik meg a gyerekit, a harmadik meg gyútott, lopott, rabolt; — oszt ha rágondolok, hogy azokat az igazmondó becsületes urakat meg, a kik a hazáér szóllanak, bennhagyják sanyarogni, mert hát becsületes emberek: mán pajtás erre sem mondhatok egyebet mint azt, hogy hamis — — — ho hó — ides lelkem, ides lelkem ez a világ, — na de hát láddi pajtás! ugy eszeltem ezt ki paraszt füvel, hogy hát — minekutánna most már a becsületes jó emberekre került a sor, hogy hát tömlöczre vessék őket, tehát a magos kormány azért tisztogattatja ki a tömlöczöket a sok gazemberektől, hogy azok ne legyenek együtt a becsületes emberekkel.

Láddi pajtás ezt is Deák uramnak köszönheti a boldog magyar, a mir ilyen embersigesen gondolkoznak a becsületes emberekről a tömlöczben, még sem örülünk ennek az alkotmánynak, hogy a sas rugja meg.

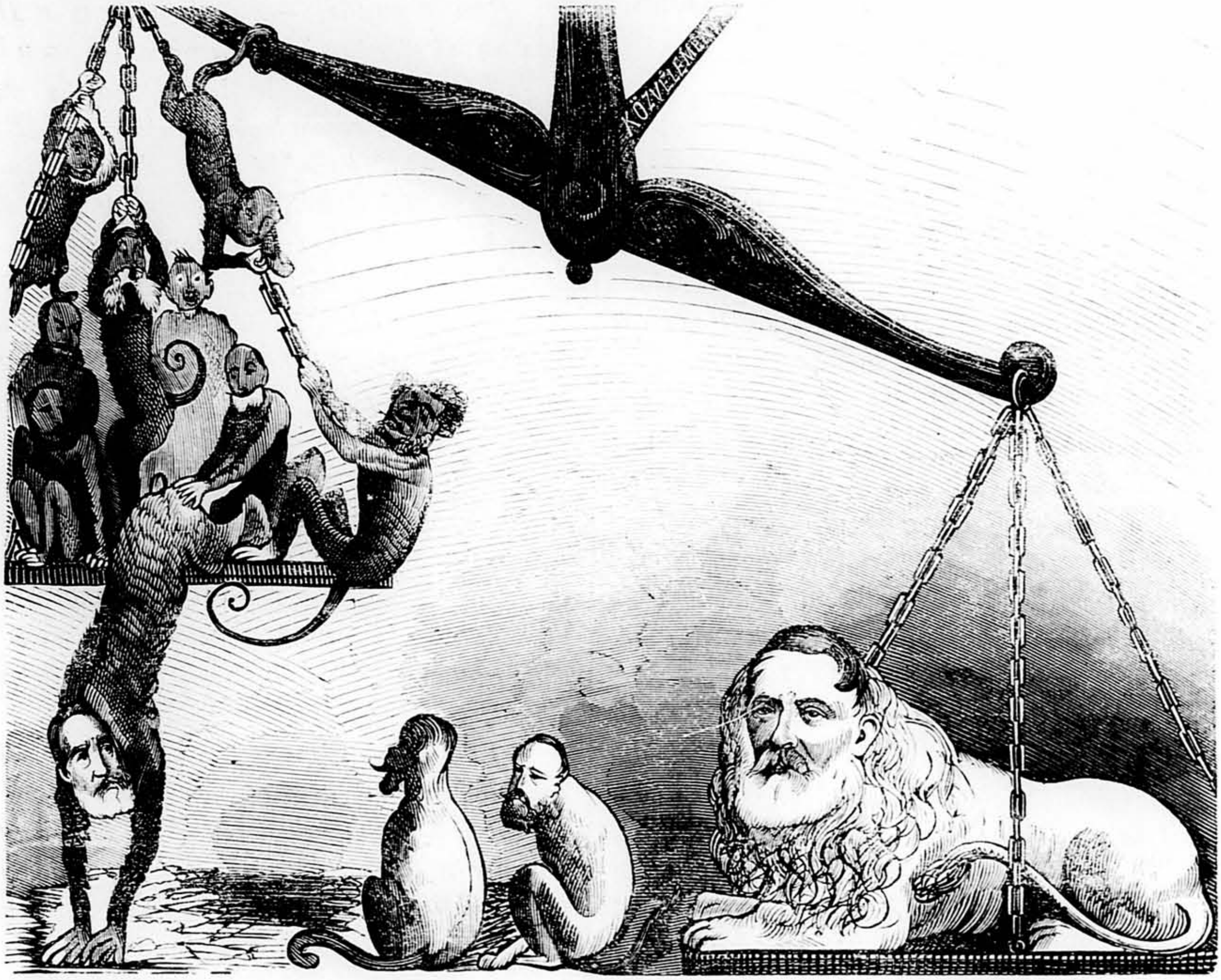
Ni pajtás! — nem mondanád meg nékem, hogy milyen az a hétszemélyes méltóságos tábla? — fel van az a tábla akasztva valami szegre vagy hogy kell érteni? osztán milyen személyek vannak ott? meg hogy hát mir van ott éppenségesen hét személy? még gyermekkoromba olyanokat beszéltek nekem a vin asszonyok arról a 7-es számról, hogy most is borsódzik tüle a hátam; — annyit már ugyan eddig is ki olvastam az ujságból, hogy gonoszul jártál véle, már igy magamnak sincs hozzá sok bizodalmam. — Na csak ugy veszem észre, hogy nem igen jó vélle tréfálni, kivált ordináré embernek.

Isten mentsen is meg ettől minden embert, csak azt mondom én édes czimborám, s tartson meg a jó isten minden bajaid közt is vigságban.

Karakán Marczi
gulyásbojtár

I.

A közvélemény mérlege.

Szegény majmok! ezek is hasztalan erőlködnek, hogy a hatalmas oroszlányt lenyomják, előbb utóbb bekell nekik látni, hogy ők csupán numerantur sed non ponderantur.

Pattantyúk.

Az is furcsa diadal volt ám, midőn Perczel Veszprémben azt kérdezte handabandái közben nagy fittyekkel: „hát ki vagyok én? aztán egy hatalmas echo azt dörögte vísza: „dolegatyus.“

No de azért se baj, megirta a Pesti Napló, hogy a Perczelnek adott fáklyás zene alkalmával igen nagy volt a lelkesedés ... persze azt kihagyta a tudósitásból, hogy mindig Kossuthot éltették.

A Borsszem Jankó nem rég azt irta: most sült ki, hogy a kormány azért fizeti Ludas Matyit, hogy népszerűtlenné tegye a Deákpárt ellen szórt gorombaságait.“

No Jankó! igazad lett hogy fizetnek, hanem tudod mit? szivesen átengedem neked a honoráriumot (21 hó és 600 frt.) te jobban megérdemled.

Kerkápoly is diadalutra kelt a mult héten s csak várta várta a fáklyás zenét, hát egyszer azt veszi észre: hogy ha elnem kotródik a kaszinóból, csakugyan megkapta volna a ... macskamuzsikát.

Az Idők hamis Tanuja collegánk akar lenni.

Hogy hogy? talán pápista élczlapot indit?

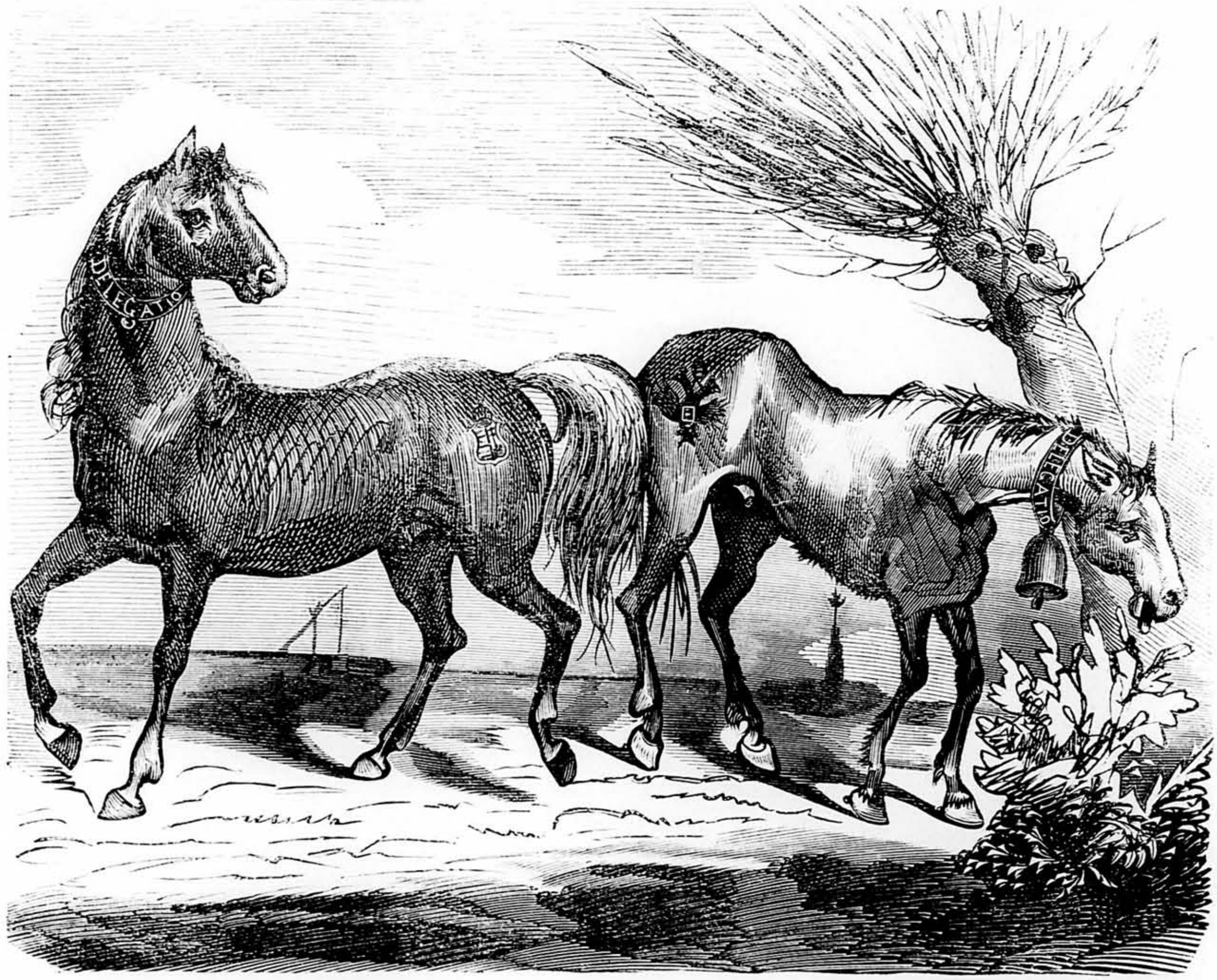
O dehogy, azt mondja hogy egy kath. szépirodalmi lapot kellene meginditani. Na ha valamelyik tömjénen hizott poéta dicsériákat éneklend a szent férfiakról és a jezsuitákat istenitgeti, a bizony szép vittz lesz.

Ha már Pesten fegyverrel kergették szét a demokratákat, a vidéken bizonyosan deresre huzzák szegényeket

Hijába! a demokratikus kormány nem szivelheti a demokratiát. Csak igaz az a példabeszéd: figulus figulum odit (a fazekas a fazekast gyülöli.)

II.

A közös legelő.

Ki hinné? ez a szilaj csikó csak két hónapig járt a közös legelőre s mire haza került Bécsből ilyen strupirt egy gebe vált belőle s maholnap zsidó kézre kerül a bőre.

Pesten jelenleg ezren meg ezren panaszkodnak hogy aranyért sem kapnak szállást.

Lám szegény Ludas Matyinak ingyen is adott az ő jó barátja.

Hszja! bizony ilyen komikus az élet.

No Endre Mihály a félegyházi biró is ugyan furcsán ülte meg az idén a feltámadás ünnepét.

Hogy hogy?

Hát ugy atyámfia! hogy rápuskáztatott azokra, a kik igazán feltámadtak.

A közösügy fája.

Kiviritott szépen a közösügy fája,
Annyi mákvirággal, — hogy nem fér több rája.
Nagy étvágygyal várják a gyümölcsöt Bécsben,
Mely az ebéd után izes poszpász lészen.

De még csak tavasz van, mely a reményt adja,
Mikor lesz hogy a fa gyümölcsit hullatja?
Midőn a nyár heve sok mindent megérlel:
Majd kinálkozhatunk édes csemegével.

Édes csemegének kemény lesz a magja,
Beletörik foga, a ki elharapja.
A nagy jobboldalnak balra fordul szive:
Ha a lakomához meg leend teritve.

Neki kell megvinni a gyümölcsöt Bécsbe:
A szégyent hogy immár esett kisebbségbe.
A közösügy fáját az idő kivágja,
S nem fog fojtogatni az Ádám csutkája.

Herkó Páter.

A Bachhuszár a gerebenben.

Rocseczky Alfréd ur 1850-től fogva majd kilencz esztendeig volt megyefőnök X megyében, persze rettenetes pléhgalléros atillában járt s kivált nyáron fejér pantallont viselt, mig bütykös lábain lakkos kamásli fénylett, s nem azért járt gyalog, mintha kénytelen lett volna véle, hanem csak azért, mert az equipágera valót a „nővilág" mind felemésztette.

Valóságos kurmakher természet lakott ő nagyságába, pedig hát isszonyu csunya fráter volt.

A megye házában a hol lakott, volt a várnagynak egy igen furcsa kinézésü eleven kis szorgalmas gazdaszszony feleségecskéje.

Különben várnagyuram is egy talpra esett derék ember volt, hanem azért az ő felesége még is jobban tetszett ő nagyságának mint várnagy uram s nagyon természetes következménye volt osztán a dolog menetelének az, miszerint a nagyságos főnök ur hivatalos méltóságának elég compromissiója mellett is ugy hébe hóba, be besomfordált várnagyné asszonyomhoz, — leginkább pedig akkor, mikor várnagy uram nem igen tartózkodott hajlékában.

Ilyenkor osztán a kurucz bachhuszár neki simitotta különben ragyaverte ábrázatját a legnyájasabb kifejezésekre, s a menyecskét ugyancsak ostromolta a gonosz életre a csábitás ékesszólásával.

Fájdalom azonban a megye főnök nagykörü hatalma a sziv országában nem találván vármegyére, a gyakori ostrom meghiusulását holmi erőszakoskodással akarta helyre ütni.

Egy ebéd után, a mint ő nagysága kurizálni méne, a kis menyecske épen finom lent gerebelt, de midőn hallá nagy vendégit jönni, a gerebent egy ócska nagy karszék alá dobá, s maga meg illendő pozitúrát öltve köszönté a fejér nadrágos nagyságos urat, a ki azonban a mint belépett, azonnal neki rohant a kis menyecskének, által ölelé és kezdé szenvedélyesen nyalni falni.

Azonban rettentő meglepetésében a menyecske sem volt soká rest, hanem egész erejét felhasználva, a nagyságos főnök ur karjai közül mint a csik kicsuszott s oly tisztességesen lökött egyet rajta, hogy hevének mámorától szédülten egyenesen a rokkant karos székre zuhant, mely is ő nagysága alatt össze omlott, s testének azon részével, — melyre már több izben dukált volna a 24 pálcza,— egyenesen a szék alatt levő s hegyeivel felfelé berzenkedő gereben szögeibe ült.

A rettentő orditásra valamennyi hajdu elöcsődült s midőn ő nagyságát fölemelték, még akkor is ülőkéjén volt a gereben s a fejér nadrágon is meg azon belől is mint valami szürőkanál helye, ugy látszott a szerelem stemplije.

E katastropha után ő nagysága legalább három hétig nem tudott ülni s mintha schilbaknak állott volna be, folyton állongált és sétált föl s alá szobájában.

A várnagynénak ezután persze békét hagyott, söt ha ezután szenvedélyének hevétől ragadtatva valami más menyecskét ostromolt, a ki azzal utasitá el, hogy menjen az ur a gerebenbe — ő nagysága rögtön tágitott.

Ma már a nagyságos ur vénlegény s még tán a gereben sem tenne rá hatást.

Mór vitéz!

ROMÁNCZ.

Büszke fővel
Csatatérre lépett,
Szétriasztá . . .
A vad ellenséget.
Három izben
Menté meg hazáját:
Fél világon
Nem találni párját.

Merre elzug
Bátor szép hadával,
Körülötte
Hir, dicsőség szárnyal.
Ki szerzette
Azt a dicsőséget?
A vezér-e
Vagy a hős honvédek?

Babérait
A hir egyre fonja,
De az ármány
Gonosz nyelve mondja:
Szállj le, szállj a
Diadalszekérről,
S ő lelép a
Vérlocsolta térről.

Bujdosás a
Mór lovag pályája,
Meggyászolja
Elnyomott hazája:
Le van verve
Alhambráról a hold . .
Szép Granada !
Nem lesz többé csak volt.

— Eredj szolgám
Mondd meg ott az urnak,
Hogy szememből
Bánatkönnyek hullnak:
Fogadjon be
Az egekre kérem,
Mellette fog
— Ha kell — folyni vérem.

Ment a szolga,
S a halálos ellen,
Uj akadályt
Többé nem vet ellen.
Várva hogy jön
Uj idő uj élet,
Örvend a nép
Hős számüzöttének.

Lelkesülve
Tisztelg a lovagnál, —
Hü érzelme
Ragyogóbb a napnál.
Ki elbizott
S kábult mámorába . .
Lezuhant az
Alhambra kutjába!

Adomák.

A 61-ik év utánni provisorius korszakban Pálffy körutat tevén a többi között Váczra is elment. Persze ilyenkor a nép csupa kiváncsiságból is kiment az indóházhoz látni Magyarország mindenhatóját. Látván pedig a nép a nagy ur magyaros öltözetét, mi természetesebb, hogy azt gondolta, hogy az alatt emberszerető sziv dobog s némi bizalom támadt a nép szivében irányába. Elhatározták tehát, hogy kérelemmel járulandnak a nagy férfihoz sorsok némi könnyitéseért. Szokása ugyanis a szegény szőllőmunkás népnek, — hogy egész évi fáradságuk és munkájuk gyümölcsét némileg élvezzék, — szüretkor a már egyszer kisajtolt szöllő törkölre vizet önteni, és ezt másodszor kisutulva, az ugynevezett kapásbort késziteni, mit nyáron át a forró napokban viz helyett isznak. De a kérlelhetlen fináncok még ezen fél vizet is minden irgalom nélkül meg akczizolták ép ugy, mint a valódi jó bort. Ezen méltátlan adó elengedését vagy kevesbitését akarják Pálffytól kérni.

Több munkás élén tehát egy köztiszteletben álló éltes ember K . . . . . uram ment fel a városházához, hol ö excellentiája tartózkodott, és az öreg szóvivő előadá kérelmüket társai és az egész város munkásai nevében, ki természetesen mint szóvivő annak rende szerint ünnepies öltözetben jelent meg társai élén Pálffy előtt.

Végig hallgatta a nagy ur a szónokot, és midőn elvégezte kérelmét, hozzá ment és ezüst gombos mellényét megfogván válaszolt:

„Édes öregem! a ki még ezüst gombos mellényt hordhat, az fogyasztási adót a kapásbortól is képes fizetni.“

Peti és Gyuri, hány ökrötök van? kérdé egy diák iskolatársait.

Mig otthon voltunk nyolcz volt — mond az ifjabb, — de atyánk legközelebb irta, hogy most már csak hat van.

A, szamár czimü csapszék mellet lakott egy varga, kire a város birája valamiért haragudott.

Történt, hogy a varga, mint vádlott állott a biró előtt, ki dühösen kérdé töle, maga a szamár varga? De ez siketséget szinlelve, nem felelt.

Ekkor fülébe rivalá ismét a kérdést: Maga a szamár-varga?

Nem biz én — felelé — csak a szamár melletti varga vagyok.

M . . . városban mostanában történt a tisztujitás s a nép sepreje kerekedett felül. Birót is olyat választottak, aki még csak nem is mesterember, hanem csak egy fuserlegény — s anyit se ért a város ügyeinek vezetéséhez, mint hajdu a harang öntéshez; határozottan rószalja is megválasztatását minden politikai párt egyiránt. Persze tisztujitás után egymást okolták a választók s egyik nagykifakadással azt mondja: „d e h á t m i n e k i s v á l a s z t o t t u n k m i i l y e n s z a m a r a t?“

Szja barátom! felel a másik — Krisztus is választhatott volna ám magának arab lovat is . . még is csak a szamarat választotta.

Vesztőhelyre kisérte a lelkiatya az elitéltet s midőn az akasztófa közelébe értek, mondá neki:

Vigasztalódjál fiam, még ma a paradicsomban fogsz ebédelni a mennyei szentekkel.

Menjen oda helyettem ebédre lelki atyám, felelt az elitélt, — mert nekem ma fogadott böjtöm van.

A nép összeiró küldöttség egyik tagja igy szólitá meg a belépöt, ki beirandó volt

— Mi neved az ur?

— Gróf F. György szolgálatjára.

— Polond emper meg van, az ur nem gróf F. György, mert azt én ismerni van szerencse.

— Pedig az az ur, én pedig csak számadó juhásza vagyok.

— No hát okosan peszélni; hát mi nefed magadnak.

— Ihász . . . uram!

I hász, aber wie haiszt?

Ha a kereszt nevemet kérdezi az János.

— Maga meg van polond ember, hát előnév?

Ihász.

Jaja de hát mi kovács vagy lakatosnak hijják?

Számadó ihász vagyok uram! sem kovács sem lakatos.

Schreiben sie also Szamató János.

Keressük az igazságot.

Keressük az igazságot,
Ha már Isten igy megáldott:
Sajtó perrel esküdtszékkel,
Melyben Ráth ur lelke fészkel.

Ott vannak az esküdt birák!
Arczuk piros mint a főtt rák.
Pirulnak a szégyen alatt
Mely rájuk mint zápor szakad.

Azt hiszik, hogy puszta agyrém
Az ébredő közvélemény.
Oh nem agyrém, ostor, melynek
Pattogási sebet vernek.

Az esküdtszék hadd itéljen
Minek ülne ottan tétlen?
Az elgázolt igaz eszme . .
Száz alakban kél életre!

Herkó Páter.

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály. Ni ni Iczik szomszéd! azt hallom, hogy a pénz ügyminiszter a kendert is a bányatörvények alá akarja helyezni?

Iczik. Ebbül csakh a látszik khi lássa Mihály gazda! hugy a pénzögy miniszter or praktikos egy gazda.

Mihály. Már hogy látszanék az?

Iczik. Hát ógy hallja khend! hogy ü mélthusága azt igen jul thodja hugy Magyarurszág ezöstje már husz eszthendü utha a khenderfüldön therem.

Azt isfurcsának találom lássa Iczik szomszéd! hogy a Deákpárti képviselők haragusznak azért hogy Hrabovszky pusztát igért a félegyháziaknak; pedig hát az a sok jobboldali képviselő is mind csak p u s z t a igéretet szórt a nép elibe.

Mihály. Mondja meg Iczik szomszéd! mihez hasonlit a mostani sajtó törvény?

Iczik. A b u l u n d u r á h u z hallja khend, a mely ha kell ha nem .. mindig ü t h.

Mihály. No Iczik szomszéd! tudom már miért itélték el szegény Ludas Matyit oly kutyáliter? azért lássa szomszéd mert:

Azt **Ráth** tanácsolta,
Fischer kihalászta,
Valtthier huzta vonta,
Hantos megdobálta.
Preiszler elárulta,
Kugler pedig lőtte!
Thán oszt feldolgozta,
Pfeffer megborsolta.
Schmidtlechner pőrölte,
Apáthi keresztelte . . .
Gregus gerebélte.
Andaházy lakást igért,
Dr. **Rózsay** végre:
Az ágyba fektette
Izzadni egy évre.

Ludas Matyi gyorspostája.

Óváry Petőnek Alexandriába: A megbizásnak eleget tettünk. A „Magyar Ujság" $^1/_4$ évi folyamára előfizettünk portoval együtt 8 frt 12 kr. A Népzászlójára $^1/_4$ évre 1 frt 52 kr. A Pecsovitsra $^1/_4$ évre 2 frt 2 kr. Ludas Matyira Bauer Adolf részére $^2/_4$ évre 4 frt 4 kr. Tisztelt honfi részére $^2/_4$ évre 4 frt 4 kr. A népszavára fél évre 3 frt. 4 kr. Ez öszvesen 22 frt. 78 kr. Postán kaptunk 2 db 20 frankost 16 frtot, tehát még 6 frt 78 krt. kérünk küldetni.

A t. cz. előfizetőkhöz.

Azon tisztelt előfizetöink, kiknek mult számmal évnegyedi (febr.—mart. aprilis) előfizetésük lejárt, kéretnek azt mihamarább megujitani, hogy a nyomatandó példányok iránt a szerkesztőség tájékozhassa magát.

A reám rótt 600 ft. pénzbirság törlesztéséhez folytatólag következő rokonkeblü elvbarátok és honleányok járultak tényleges részvétökkel:

Nagy Ferencz és neje Kovács Rozália Pestről 5 fr. Czigány Gyula és Markovich Miklós Győrből 2 fr. Beliczay Sándor Temesváról 1 fr. Beleznay János által Jászladányból többen 12 ft. Czurda Rezsö Péczelről 50 kr. Gebhard Pál és neje Pestről 50 kr.

A nemes emberbaráti részvétért ezennel szives kö szönetét fejezi ki a szerkesztő.

Rajzoló **Blumberg.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.